

SCÉNÁŘ

Paní Karla Černohousová, za svobodna Ekhartová, se narodila roku 1970 a vyrůstala s bratry a rodiči v Praze.

□

0:32-0:36

“Bydleli jsme na nábřeží, naproti Národnímu divadlu, takže blízko Národní třídy.”

S komunistickým režimem měla její rodina nepříjemné zkušenosti. V roce 1949 musel její dědeček emigrovat z Československa.

1:03-1:14

“Nechal tu manželku se čtyřma malýma dětma, protože před válkou postavil strojařskou továrnu v Chotěboři na Vysočině.”

3:15- 3:22

“Mýmu tátovi bylo v té době asi 7, chodil do 1. třídy a svého vlastního tátu asi 30 let neviděl.”

3:25- 3:31

“Museli se do 24 hodin odstěhovat z toho domu, co bydleli v Chotěboři, směli si vzít věci na jeden valník, takže právě díky tomu jako rodina víme kam patříme-”

V 70. a 80. letech, kdy paní Černohousová chodila do školy, se situace trochu uvolnila, a jednou za rok tak vídala i dědečka, když se s ním potkali na dovolené u moře, takže ho i jako děti znali.

4:21 - 4:35

“Žádní chartisti jsme teda nebyly, ale táta sice věděl o co jde, ale děti nás do toho nemíchal.

A kopíroval třeba v práci lidový noviny, který byly zakázaný....”

V roce 1989 paní Karla nastoupila na vysokou školu. Její tatínek a straší bratr začali chodit na demonstrace.

A 17. listopadu 1989 pak šla na svoji první demonstraci i ona. Vzal jí tam její bratr s kamarádem.

6:45 - 7:02

“Řekli pojd', mi tě vezmem s sebou.

A jeli jsme tramvají na Albertov, když jsme jeli přes Karlák, tak ještě mi ten kamarád říkal, neboj, tahle demonstrace je povolená.”

7:08 - 7:24

“No a když jsme jeli přes ten Karlák, tak tam u radnice stála řada oranžovo bílejších velkejch antonů, takovejch těch dodávek, co do toho prostě cpou ty lidi na demonstracích, když je zatýkaj, tak tam jich bylo aspoň 20.”

7:28 - 7:43

“Tak nám trošku jako zatrnulo, že se něco připravuje, dojeli jsme na Albertov a tam bylo plno lidí.”

Když se vraceli průvodem z Vyšehradu, zastavila je řada policistů.

9:24 - 9:31

“Takže jsme se otočili a šlo se dolů zpátky do těch uliček pod Vyšehrad.”

9:46 - 9:52

“Najednou se to tam zastavilo, protože před náma byla řada policajtů. “

9:57 - 10:03

“Tak se skandovalo- “pusťte nás dál”- a todlensto a o svobodě a tak samozřejmě.”

Museli policejní zátarasy obcházet jinudy, kolem Národního divadla.

10:23 - 10:38

“U Národního divadla se to stočilo na Národní třídu, jako že se jde na “Václavák” a pak jsem se dozvěděla, že vlastně můj táta tam šel taky na Albertov a na Vyšehrad, a v tu chvíli, se to čelo toho průvodu otáčelo doprava, tak on se otočil doleva a šel domů.”

Když se průvodem dostali na Národní třídu, policejní kordony uzavřely všechny vchody.

□

11:07 - 11:19

“Došli jsme k tomu kordonu a já sem nebyla vepředu, ale bylo nás tam plno, a volalo se, ať nás pustí dál a dopředu, zpívala se hymna. “

Pak začali policisté obušky napadat účastníky demonstrace.

11:41 - 11:51

“Já osobně jsem se nejvíc toho bála, že když mě tam v uvozovkách “zabásnou”, tak mě vyloučej ze školy, nebo že co bude doma.”

11:51 - 12:06

“Nebála jsem se, že dostanu obuškem, to mě možná v tu chvíli vůbec nenapadlo, ale bála jsem se, co bude jestli mě zavřou.”

Snažili se dostat z uzavřeného prostoru. Uviděli dveře do průjezdu, který vedl do dvora a z něj se přes zeď a střechy garáží dostali do vedlejšího domu, za policejní zátarasy. Bratr paní Karly se ale vrátil domů později, z uzavřeného prostoru se mu nepodařilo utéct, a dostal tak několik ran obuškem přes hlavu. Několik dalších dní pak proležel s otřesem mozku.

17:04 - 17:09

“V pondělí jsme šli do školy. A přišli jsme ke škole a v tu chvíli už ve škole byl stávkovej výbor. Vlastně hned se začalo stávkovat. ”

17:16 - 17:28

“ Už to vzali do ruky starší čtvrtáci a pátáci.”

Dělali po nocích plakáty a vyvěšovali je po Praze. Jezdili i do dalších měst, aby všem vyprávěli, co se v Praze děje, protože státní televize a rozhlas neinformovaly pravdivě.

19:32 - 20:16

“V podstatě jsme zůstali ve stávce až do Vánoc. A pak si pamatuju, že jsme byli s kamarádama na horách, měli jsme s sebou malé rádio, tak jsme se zastavili a poslouchali, jestli toho Havla fakt zvolili, a zvolili. Tak jsme jákali na sněhu a bylo nám dobře....”